Kunstkritikk

Nothing is nothing (surrounded by something)

Per Platou

Kurant, Tromsø
3. desember - 12. desember 2010

KRITIKK 13.12.10

En tillfälighetens nocturne

Av Joakim Borda

Per Platou. Foto: Kurant.

Trots vintermörkret utanför känns det ändå som att stiga ner i en grotta, när jag tränger mig igenom det tunga draperiet som blockerar ingången till det konstnärsdrivna galleriet Kurant. Därinne är det fullständigt mörklagt, så när som på ett ljus som belyser ett föremål längst in i rummet och liksom drar mig inåt, mot sig, som en fyr i en svårnavigerad kustremsa. Föremålet, visar det sig, är ett djurkranium.

Trots att jag till en början bokstavligen famlar i mörkret leds jag runt rummet av en vag melodi som skiftar plats, ekar av fjärran röster, blandas med obestämbara klanger. Känslan påminner om att besöka kryptan i en katedral, högstämt sakral men också kuslig. En del av ljuden får jag senare veta, kommer från gatan utanför, där speciella mikrofoner finns placerade.

Konversationer, vågskvalpet från kajen och klappret från höga klackar mot gatstenarna i Tromsøs lilla historiska kvarter Skansen, smälter samman med Platous egna samplingar till ett slags oupphörlig nocturne.

Att använda bakgrundsbrus, vardagsljud och maskinoväsen kännetecknar noisemusiken, som japanska Merzbow. Per Platou däremot tycks mer betona harmoni och komposition, med ett påfallande musikaliskt resultat.

Hans bakgrund som scenograf ligger uppenbart bakom hans känsla för rummet som aktör. För trots att utställningslokalen i stort sett är tom, samverkar mörkret med ljuden för att iscensätta en koreografi där besökarna cirklar runt i rummet i besynnerliga mönster: längs med väggarnas trygga värn, eller i sicksack över golvytan, ständigt undvikande kollision med någon annan. Som i en dans.

Det händer att jag beklagar mig över bristen på innehåll när jag skriver om utställningar. Men med *Nothing is nothing* lyckas faktiskt Per Platou med konststycket att fylla ett rum med sinnliga upplevelser, snarare än objekt.